

MALGRAT ELL, LA JUVE HO TÉ DIFÍCIL

iForza Platini!

Dimecres al vespre, la Juve i el Barça, «les dues millors esquadres d'Europa», mesuraran les forces al Nou Camp. Quasi la final, com diu l'estrella de la Juventus, Michel Platini, en entrevista exclusiva per a EL TEMPS, des de Torí.

Erizo Belforte (Torí)

Torí és una ciutat estranya. Estranya però no pas única. És estranya com ho són totes les ciutats-fàbrica en qualsevol país del món. És tan estranya com Detroit als EUA, com Nantes a França, com Liverpool a Anglaterra. És estranya com totes les ciutats-fàbrica, com totes les metròpolis crescudes en el darrer segle,

en relació amb el creixement de l'organització del treball industrial segons criteris de massa.

Torí avui és la ciutat FIAT. Ho és des del començament de segle. Ho va ser quan, quinze anys arrere, va començar a reclamar del sud d'Itàlia braços obrers per a la cadena de muntatge i per a les petites fàbriques annexes. Ho és fins i tot ara que molts d'aquells braços han restat aturats i han tornat cap a casa. Perquè ara ma-

u. L.—
2 /A l'esquerra, dalt, Platini, a l'aeroport de Torí, tornant d'una g gira triúmfal, envoltat dels «tifosi». A la dreta, algunes escenes al camp, i, dalt, en la seua escola de Perpinyà, als peus dels Pirineus.

teix la FIAT té treballant la meitat de la gent que hi treballava fa cinc anys, però encara manté la mateixa producció.

Torí, però, sempre ha tingut aquesta vocació d'eficiència. En la Itàlia creativa, genial, però sovint matussera i descurada, des de Torí justament, isqué l'espenta política, diplomàtica i militar per a la unificació d'Itàlia. Torí és la ciutat per on sempre han desfilat artistes insignes, però on cadascú ha estat utilitzat per a allò que podia oferir respecte a l'eficiència productiva. Penseu que a Torí també es va aturar Leonardo da Vinci i va deixar als regnants que l'havien hostatjat un sol regal: el famós autoretrat de la seua vellesa. Doncs bé, aquella donació estigué molt de temps oblidada en els arxius de la casa de Savoia. Leonardo, així i tot, hi va deixar una petja menys visible però molt més eficaç: una escola d'enginyers militars que construïren obres admirables de defensa bèl·lica, les quals van permetre

a la ciutat evitar tota ocupació durant la Guerra dels Cent Anys i encara més.

Torí, doncs, és la ciutat de la FIAT i la ciutat de la Juve, un equip de futbol que des de fa seixanta anys pertany als Agnelli, els amos de la FIAT (i de moltes més coses). Torí és una ciutat on els artistes no poden ser folls, s'han d'expressar en una lògica de productivitat, fins i tot si treballen en el món del lleure, com els futbolistes.

Hom diu que la Torí moderna només ha conegut i estimat tres artistes del baló: Sivori, Causio i Platini. Però tots han estat apreciats perquè han generat victòries, no pas perquè hagen ofert obres mestres episòdiques.

Ecoltem què en pensa Michel Platini, l'artista que avui regna en la capital del futbol italià.

«Jo no parle de Torí —diu—, jo parle de la Juve. Ací hi ha una organització, una tradició feta per a ven-

cer. Escullen els seus homes segons la capacitat, i la validesa de les eleccions es mesura segons els resultats.»

—Així, doncs, també els artistes del futbol es poden expressar lliurement?

—Preferesc dir que ací els futbolistes poden fer valer les seues qualitats.

—Platini va arribar a Torí per sorpresa, després d'unes recents negociacions, fetes oficials sobtadament, sis hores abans del termini de contractació de nous jugadors estrangers. Era el 30 d'abril de 1982. Michel, icom va ser això?

—La negociació fou ràpida. En pocs dies, em van convèncer. Aquell 30 d'abril vaig agafar un aerotaxi des de St. Etienne, un poc abans de dinar. Vaig arribar a Torí i, a la vesprada, vaig signar el contracte. Tenia un poc de por que la notícia no fes difícil el meu ràpid retorn a casa, perquè l'endemà havia de jugar un campionat a França. Però la Juve no es va adonar

de res. Me'n vaig anar tranquil·lament cap a l'aeroport de Torí, mentre que la Juventus anunciava als diaris que m'havia contractat. Per evitar que cap periodista no m'abordàs a l'aeroport, digueren que estava esperant a la seu, en el centre de la ciutat. Quan els periodistes van arribar-hi, jo era a l'avió.

Platini —es va saber després— havia arribat per desig exclusiu de l'advocat Gianni Agnelli, el president de la Fiat que des de fa anys segueix amb una passió acrescudada les vicissituds de l'equip del qual és l'amo, sense ser-ne president. Només una setmana abans, el president Boniperti i l'entrenador Trapattoni havien declarat que els estrangers de la Juve serien Boniek (acabat de contractar de Polònia) i Brady (que ja jugava en la Juventus). I penseu que justament, mentre a la seu Platini signava el contracte, Brady al camp d'entrenament rebia per enèsima vegada la confirmació que s'hi quedaria. Mitja hora després va saber que l'havien acomiadat.

«Són coses que passen —diu Platini—, som professionals.»

D'aleshores ençà, Platini ha esdevingut el símbol de la Juve i de les seues victòries. En tres temporades ha guanyat un campionat, una Copa d'Itàlia, una Copa de Copes, una Supercopa, una Copa dels Campions i una Copa Intercontinental. I amb ell la Juventus, l'equip que havia guanyat més voltes a Itàlia, ha esdevingut també una potència europea i mundial. Però cal dir també que Platini abans de jugar a Torí no havia tingut gaires victòries.

—«Llavors, és Platini qui ha fet gran la Juventus o la Juventus és qui ha fet grandíssim Platini?»

—Aquesta és una pregunta emprenyadora. Puc dir que la Juventus sempre ha tingut alguna victòria, però en els darrers anys ha tingut moltes més victòries, ha tingut victòries que abans mai no havia aconseguit.

Després s'ho repensa i afegeix amb una mica d'orgull: «Però també vaig guanyar un títol europeu amb França.»

Tanmateix, la seua relació amb el futbol italià no ha estat mancada de problemes.

—A Itàlia s'està massa pendent del resultat —explica—, però ja m'hi he

acostumat, encara que al principi em fastiguejava.

Perquè per a Platini el futbol és encara diversió. Se li veu pel gust amb què juga. També és veritat que ell s'ho pot permetre, perquè és un mestre.

Però va arribar un moment en què alguna cosa va fer declinar les seues ganes de divertir-se.

—El que va passar a Brussel·les el

L'estrella francesa de la Juve.

dia de la final de la Copa dels Campions va ser terrible. Vaig sentir que era absurd morir per una diversió. Que la gent ja no se sabia divertir i que nosaltres havíem esdevingut instruments involuntaris d'aquestes absurditats. Em vaig sentir al damunt tota la pesantor de la meua professió. El fet de viure sempre amb els ulls damunt, de no reeixir a encarrilar la meua vida. I llavors, vaig decidir que deixaria de jugar al juliol del 86, al termini del meu contracte amb la Juve i després dels mundials.

—En canvi, t'ho has repensat i has renovat el contracte amb la Juve. Per un any o potser per dos.

—Quan va recomençar la temporada, em vaig adonar que la follia es pot combatre. Vaig sentir de nou l'entusiasme al meu voltant. M'han tornat les ganes de guanyar. Sobretot, les ganes de conquistar de nou la Copa dels Campions, en un altre escenari. És la millor manera de respondre a aquelles brutalitats, que mai no es podran oblidar.

—La Copa dels Campions, però, passa per Barcelona.

—És un passatge difícil, més aviat difícilíssim. Però és una d'aquelles coses que m'han reconciliat amb el futbol: l'oportunitat de mesurar-se en grans desafiaments lleials contra les millors equades i els millors jugadors. A banda això, el públic de Barcelona em fascina: s'ha acostumat des de fa anys a veure bon futbol. És entusiasmador jugar davant d'aquella gent.

—cQuè significa aquest partit?

—Significa jugar-se mitja Copa o més encara. És quasi la final.

—iEl duel contra Schuster?

—És l'ocasió de trobar un gran jugador. Però això importa poc. Guanye la Juve o el Barcelona, Schuster i Platini comptaran tant com els altres.

Entre les dificultats de la Juve per a aquest partit hi ha també el fet que ara ha de jugar amb el Roma en campionat. Després d'una gran arrancada, amb vuit punts d'avantatge a la fi de la tanda d'anada, tothom pensava que es podia dedicar amb calma al Barcelona. En canvi, el Roma ha esdevingut amenaçant amb Boniek, el seu gran amic, que va deixar la Juve per passar-se'n al rival principal.

«Això no és cap problema —diu Platini—, fa dos anys vam guanyar la Copa de Copes i alhora un campionat molt renyit.»

És cert, però la seua rivalitat amb Boniek sempre ha existit, fins i tot quan anaven junts. És una rivalitat nascuda en la ment i en el cor dels fanàtics de la Juventus. Platini sempre ha estat massa bo, capaç d'aconseguir qualsevol proesa amb simplicitat. Boniek, en canvi, hi posava el cor i la força. Molts preferien el polonès, en una ciutat que sempre ha estimat molt més els grans artesans que no els artistes sublims.

«Però Boniek se n'ha anat, i jo m'hi he quedat —apunta Michel—, i amb En Laudrup hem trobat un altre fora de sèrie. Senyal que la gent de Torí m'estima, no sols els tècnics i els directius.»

—En definitiva, iper què has escollit de continuar a Torí?

—M'han oferit condicions bones i no em sembla just trencar un compromís que fins ara ha funcionat bé.

—li les altres propostes?

—No eren gaire estimulants.

—iNi tan sols de l'estranger?

—Ni tan sols. L'única era la del Servette de Ginebra, que tenia l'avantatge de permetre'm viure la professió de manera més tranquil·la. Però la Juve és en un altre nivell.

—li el Barcelona?

—Realment, mai no m'ho ha proposat.

—li de cara al futur?

—No ho sé. Tinc la intenció de jugar prompte, abans que el futbol no em pese massa. Però millor que en parlem d'ací a un any.

I d'ací a un any Michel Platini farà de nou les seues valoracions. De tota manera, tindrà 1.100 milions de lires més, el contracte per a la temporada 86-87. Més els premis i els diners dels contractes amb la televisió estatal italiana i amb la nova xarxa privada francesa, Le Cinq, propietat de Silvio Berlusconi, el nou president del Milà. Després, com a final de carrera, regentarà l'escola de futbol i el centre

esportiu de Perpinyà, juntament amb els seus interessos immobiliaris i amb una activitat directiva en una empresa del grup Fiat en territori francès, com li ha promès l'advocat Agnelli. I continuarà viatjant amb l'aerotaxi i amb el Ferrari que l'advocat mateix li va regalar com a senyal d'il·limitada estima personal.

Però potser les ganes de jugar no se li acabaran tan prompte. Sobretot si continua guanyant o si té grans reveneges per prendre's. I el desafiament amb el Barcelona acabarà servint-li, vaja com vaja: tant si guanya com si perd. Perquè Michel Platini és un d'aquells que no es fa arrere fàcilment en el futbol. També perquè ha nascut per a jugar al futbol.

EL BARÇA, UN EQUIP CRUÏLLA

La mà de Venables

El Barça que s'enfronta ara a la Juve té alguns problemes i un títol de lliga que el Real Madrid li fa cada dia més difícil. Malgrat això, és un equip potent, que commou els entrenadors rivals, cada setmana.

Toni Mollà

En els catorze anys que hi ha entre 1960 i el 1974, el Barcelona només aconseguí el títol de lliga espanyola en la temporada 73-74. En catorze anys: quatre presidents, dotze entrenadors, massa fitxatges.

La cultura futbolística de Michels, la política de Montalt i els canvis de ritme i la intel·ligència de Cruiff feren possible el guardó i l'esperança en el futur.

Montalt havia guanyat al Madrid en l'afer dels *estrangers*. El Madrid no en volia, dominava i controlava el mercat *nacional* —com la Seat. El Barça jugà a l'atac i li guanyà la partida. El Barça del 73-74, amb Sotil i Cruiff, es passejà literalment per tots els estadis de l'estat. Cruiff en fou l'estrella, però, com totes, s'apagà.

Han hagut de passar molts anys, una altra vegada, perquè el Barça recuperés un futbol de qualitat. I no ho ha fet el flegmàtic i periodístic Menotti ni el clan Maradona. Han estat —i esperem que serà per molts anys—

Terri Venables, l'eix de la maquinària.

Venables i Schuster els eixos d'aquesta renovellada maquinària futbolística.

El futbol artístic, teatral, d'estrellats individuals de l'escola sud-americana de Menotti i Maradona ha estat substituït pels desplaçaments llargs de pilota, la rapidesa, l'agressivitat i el progrés ràpid cap a la porteria contrària, d'encuny britànic, tot combinat en perfecta coctelera, amb el toc de pilota, els zig-zags i la precisió centreeuropea del líder de l'equip:

Bernat Schuster. I, encara, amb les saboroses guindes de tall mediterrani: la intuïció i l'habilitat dels Marcos, Rojo, Carrasco i el mateix Alonso, que mai no serà prou plorat a les graderies de Mestalla.

Un equip cruïlla —com el país que representa— forjat sobre unes peces mestres i que ha sabut extraure de cadascun dels membres de la plantilla tot el rendiment possible.

Planificació de treball, estructura d'equip, sistema, i estratègies adequades són els ingredients d'aquest Barça de Venables.

La posada en escena: marcats i *pressings* zonals que impedeixen l'equip contrari d'asserenar el joc. *Pressing* i relleus perfectament sincronitzats, que es converteixen, en recuperar el control de la pilota, en un atac en bloc, però ordenat, amb trepidants canvis de ritme que recuperen la verticalitat abandonada del futbol conservador.

El triomf del tècnic: la mentalització dels jugadors que el futbol és un

esport col·lectiu i ordenat, com també la incorporació de jugades assajades fins ara reservades a esports de menor quantitat de participants —bàsquet i handbol— com ho són els còrners, els serveis de línia de banda i els tirs lliures. Us recomane —si em prometteu de no contar-ho als del Madrid— que us fixeu en els moviments de mans i de braços dels jugadors del Barça en executar aquestes accions. Del significat, no en sabrà ni Sebastià Serrano, propagandista número u de la ciència dels signes no verbals. En tenen, però, il tant!

Enguany, però, les lesions i algunes causes extraesportives semblen confabulades perquè no puga repetir-se l'eufòria final a

la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Esperem que la mà esquerra de Venables i el sentit comú de Schuster —i de la seua dona— ens permetran de tornar a gaudir d'un futbol que semblava oblidat.

Mentrestant, però, el Barça, sense el cavaller germànic, provoca exclamacions com la de l'entrenador de Cadis: *yo no sé que les da ese tío inglés, que corren como locos*.

Gasolina, Paquito, gasolina. Gasolina de molts OTANOS.